

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Jiřím Tichým jako samosoudcem ve věci žalobce: ~~Mgr. Jiří Tichý, JUDr. Josef Tobiška, advokát se sídlem Brno, Jeřábkova 5, náhradu nákladů řízení ve výši 8.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.~~ proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů se sídlem Praha 7, pplk. Sochora 27, o zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46 se zrušuje a vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám JUDr. Josefa Tobišky, advokáta se sídlem Brno, Jeřábkova 5, náhradu nákladů řízení ve výši 8.760,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22.4.2011 č.j. SPR-0156/11-23, kterým byl uznán vinným z přestupku dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že počátkem měsíce prosince 2009 rozdával na středních školách ve Vyškově a ve Stolařství Procházka CD nosiče obsahující mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR ~~o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu sp. zn. [redacted], kde tento záznam obsahoval osobní údaje [redacted] v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště a další popis tohoto zásahu, čímž porušil svoji povinnost stanovenou v ust.~~

§ 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., za což mu dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. s odkazem na § 44 odst. 4 zákona č. 101/2002 Sb. byla uložena pokuta ve výši 4.000,-Kč a toto rozhodnutí potvrzeno, neboť namítal nezákonnost tohoto rozhodnutí. Nezpochybil však, že začátkem prosince 2009 rozdával na středních školách ve Vyškově a Stolařství Procházka CD nosiče obsahující mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR ze dne 14.8.2009 o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu sp. zn. [redacted]. Poukazoval pouze na to, že tímto postupem pouze realizoval svá ústavně zaručená práva, a to jak princip veřejnosti trestního řízení před soudem, tak právo na informace a svobodu projevu. Svým jednáním chtěl pouze dát veřejnosti na vědomí údaje, které by se jinak mohla dovědět při samotném projednání věci před soudem. Chtěl pouze seznámit veřejnost s projednávanou věcí, která by projednávání věci nemohla být přítomna, a tím pouze zajistit institut veřejné kontroly jednání veřejné moci, která ho trestně stíhala. Nedá se tedy z jeho jednání vyvozovat úmyslné zneužití údajů jiné osoby. V tomto směru poukazoval, že pouze realizoval své právo zaručené mu Ústavou ČR článkem 96 odst. 2 a článkem 6 a 38 Listiny základních práv a svobod. Dle něho právě princip veřejnosti stanoví, aby mimo účastníky trestního řízení se mohla co nejširší veřejnost účastnit na vnější kontrole soudnictví, a to, že rozdával nosiče CD, chtěl tím pouze seznámit veřejnost s jeho trestním procesem. Uvedl, že mohl rozdávat plné moci opravňující jeho nositele k nahlížení do trestního spisu a tím se též mohli seznámit s uvedenými skutečnostmi. Svým jednáním též realizoval právo veřejnosti na informace dle článku 17 Listiny základních práv a svobod, přičemž si však byl vědom toho, že toto právo na informace koliduje s právem na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních údajů dle článku 10 této Listiny. Poskytování informací dle článku 17 Listiny základních práv a svobod však může být omezováno pouze zákonem. Svým jednáním tedy pouze naplnil preventivní charakter tohoto práva, tedy práva na informace. Nepopíral však, že trestní řád upravuje problematiku nahlížení do spisového materiálu, úžeji pak problematiku zveřejňování příslušných informací v rámci trestního řízení. V tomto směru odkázal na ust. § 8a-§ 8c trestního řádu a na právo nahlížení do spisu dle § 65 trestního řádu. Namítal též proto nesprávné posouzení jeho jednání žalovaným, neboť i kdyby jeho jednání naplňovalo znaky přestupku, mělo být posuzováno dle ust. § 44a odst. 1, nikoli dle ust. § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. Zároveň mu nelze proto upírat jeho ústavně zaručená práva.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, kdy v první části svého vyjádření rekapituloval správní řízení vedené jak před správním orgánem I.stupně, tak i řízení před správním orgánem rozhodujícím o rozkladu. Poukazoval, že ústní jednání ve věci přestupku žalobce bylo nařizováno na den 15.3.2011, ke kterému se však žalobce bez jakékoli omluvy nedostavil. Dne 28.3.2011 byl pak žalobce poučen o svých právech a seznámen s poklady pro rozhodnutí. Rozhodnutí ve věci pak správní orgán I. stupně vydal dne 22.4.2011. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal rozklad, o kterém rozhodoval žalovaný svým rozhodnutím z 9.9.2011. Popíral, že by svým postupem žalobce realizoval svá ústavní práva, neboť je nutno rozlišovat mezi trestním stíháním a jeho konečnou fází, ústním jednáním před soudem. Pouze tato konečná fáze trestního řízení je veřejná. Pokud uváděl žalobce, že stejně tak, jak rozdával nosiče CD, mohl rozdávat plné moci opravňující rozličné osoby k nahlížení do spisu, je nutno odkázat na ust. § 8a trestního řádu, neboť i v takovémto případě osoby, které by nahlížely do spisu, jsou povinny mlčenlivostí o skutečnostech, které se nahlížením do spisu dozvěděly. Poukazoval, že se řádně řídil ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., neboť ve věci přestupku žalobce nařídil jednání, ke kterému se však žalobce bez omluvy nedostavil. Namítal, že žalobcem uváděná veřejnost trestního řízení se týká pouze konečné fáze trestního řízení, která probíhá před soudem. Pokud se týká odkazu žalobce na právo na informace, odkázal na ust. § 65 trestního řádu, dle kterého má osoba, která se dozví při nahlížení do spisu

jakékoli informace, povinnost mlčenlivosti, a tuto povinnost dle § 8a má též i osoba, které by žalobce udělil plnou moc. Tím, že rozdával na nosičích CD, porušil svoji povinnost mlčenlivosti dle § 65 a 8a trestního řádu.

Z rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46 bylo zjištěno, že tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22.4.2011 č.j. SPR-0156/11-23, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že počátkem měsíce prosince 2009 rozdával na středních školách ve Vyškově a ve Stolařství Procházka nosiče CD obsahující mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR [REDAKCE] o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu sp. zn. [REDAKCE], kdy tento záznam obsahoval osobní údaje [REDAKCE] v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště a další popis zásahu Policie ČR. V odůvodnění svého rozhodnutí rekapituloval řízení před správním orgánem I. stupně včetně nařízeného jednání na den 15.3.2011, ke kterému byl žalobce obeslán a ke kterému se nedostavil. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že bylo prokázáno bez jakýchkoli pochybností, že žalobce počátkem měsíce prosince 2009 ve Stolařství Procházka a střední školy ve Vyškově rozdával žákům a učitelům a majiteli stolařství nosiče CD obsahující mimo jiné kopii záznamu Policie ČR ze dne 14.8.2009 o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu [REDAKCE] a která obsahovala osobní údaje [REDAKCE] v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště a další popis zásahu Policie ČR. Dále se správní orgán zabýval námitkami žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které jsou v podstatě totožné s námitkami obsaženými v žalobě, a to, že svým jednáním pouze realizoval svá ústavní práva zakotvená jak v Ústavě ČR, tak v Listině základních práv a svobod, kdy došel k závěru, že toto tvrzení žalobce neobstojí, neboť veřejné je pouze poslední stadium trestního řízení, tedy jednání před soudem, nikoli přípravné trestní řízení do tohoto jednání. Navíc žalobce jakožto osoba oprávněná nahlížení do trestního spisu a činění si z nich výpisků dle § 65 trestního řádu má zároveň povinnost mlčenlivosti dle § 8a tr. řádu o skutečnostech, které se při studiu trestního spisu dozvěděla. Tak však žalobce nejednal, uzavřel tedy, že bez jakýchkoli pochybností bylo prokázáno žalobci spáchání přestupku dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.

Ze správního spisu bylo zjištěno, a to zejména z přiloženého trestního spisu č.j. [REDAKCE], že trestní řízení pro podezření z trestného činu neoprávněného nakládání z osobními údaji dle § 178 odst. 1 a 3 písm. b) tr. zákona učiněného žalobcem do 31.12.2009, dne 30.3.2010 bylo zahájeno usnesením Policie ČR dnem 30.3.2010. Trestní řízení pak bylo pravomocně skončeno usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 30.11.2010, kterým bylo zrušeno usnesení Okresního soudu ve Vyškově z 30.9.2010 a věc postoupena Úřadu pro ochranu osobních údajů k posouzení jako správní delikt.

Jak vyplývá z usnesení Policie ČR z 30.3.2010 o zahájení trestního řízení proti žalobci, řízení bylo zahájeno proto, že tento rozdával nosiče CD jak ve Stolařství Procházka, tak na středních školách ve Vyškově obsahující mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR ze dne 14.8.2009 o vyslání hlídky ČR a popis zásahu Policie ČR, včetně osobních údajů [REDAKCE], které rozdával 8.12 a 9.12.2009. Správní spis dále obsahuje oznámení o zahájení řízení o přestupku dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. a nařízení ústního jednání na den 15.3.2011. Toto předvolání k jednání odmítl žalobce dne 25.2.2011 převzít, přestože na následky odmítnutí převzetí předvolání byl poučen. Vznel však námitky podjatosti úředních osob (pracovníků žalovaného), kteří danou věc

projednávali. O tom, že úřední osoby (pracovníci žalovaného) nejsou podjati ve věci, bylo však s konečnou platností rozhodnuto až 14.7.2011. I přes tuto skutečnost nařízené jednání dne 15.3.2011 za nepřítomnosti žalobce proběhlo a dne 22.4.2011 rozhodl Úřad pro ochranu osobních údajů pod č.j. SPR-0156/11-23 tak, že žalobce je vinen ze spáchání přestupku dle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že počátkem měsíce prosince 2009 rozdával na středních školách ve Vyškově a ve Stolařství Procházka nosiče CD obsahující mimo jiné kopii úředního záznamu ~~o vyhlášení trestního řízení~~ o vyslání hlídky Policie ČR, který obsahoval jednak osobní údaje ~~o osobě~~ a to v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště, a dále popis zásahu Policie ČR, za což mu dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb. s odkazem na ust. § 44 odst. 4 zákona č. 101/2000 byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o kterém rozhodoval žalovaný svým rozhodnutím ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46, které nabylo právní moci 13.9.2011. Proti tomuto rozhodnutí pak žalobce podal žalobu.

Dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Z toho tedy vyplývá, že za přestupek je nutno považovat jednání uvedené v § 44 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. Jestliže tedy porušení ust. § 44 zákona č. 101/2000 Sb. je přestupkem dle tohoto zákona, vztahují se na něho obecná ustanovení o přestupku uvedené v ust. §§ 1 – 20 a §§ 51 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., tedy i ust. § 20 tohoto zákona. Předtím, než se soud zabýval námitkami žalobce, z úřední povinnosti se zabýval tím, zda odpovědnost žalobce za jednání, které je označeno přestupkem a za které byl uznán vinným, nezanikla, tedy zda již neuplynula doba, v které lze jednání žalobce jakožto přestupek dle ust. § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb. projednat. Dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok, přičemž termín „projednat“ je nutno vykládat dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 41/2010 tak, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o uložení sankce za jeho spáchání nabyt právní moci, přičemž však dle § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. se do běhu lhůty podle odst. prvního nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Jak vyplývá z trestního spisu, sp. zn. 2 T 122/2009 OS Vyškov, trestní řízení bylo zahájeno usnesením Policie ČR o zahájení trestního řízení proti žalobci pro tentýž skutek dne 30.3.2010 a toto trestní řízení bylo ukončeno usnesením Krajského soudu v Brně o postoupení věci Úřadu pro ochranu osobních údajů dne 30.11.2010. Tedy trestní řízení bylo pro tentýž skutek vedeno proti žalobci od 30.3.2010, kdy bylo zahájeno usnesením Policie ČR do 30.11.2010, kdy bylo rozhodnuto Krajským soudem v Brně o postoupení věci Úřadu pro ochranu osobních údajů, tedy doba od 30.3.2010 do 30.11.2010, po kterou bylo vedeno trestní řízení pro tentýž skutek proti žalobci, se nezapočítává do běhu lhůty podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Znamená to tedy, že do běhu lhůty dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. se započítává doba od začátku jednání žalobce, které bylo označeno jako přestupek, tedy doba od 8.12.2009, do zahájení trestního stíhání žalobce v téže věci usnesením Policie ČR 30.3.2010. Do zahájení trestního stíhání tedy uběhla doba tři měsíce 21 dnů. Trestní stíhání vedené proti žalobci však bylo ukončeno 30.11.2010, a tedy dnem 1.12.2010 se obnovil běh lhůty dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Tato lhůta pak běžela až do právní moci ve věci přestupku žalobce a činila 9 měsíců 13 dnů. Celkem tedy do právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2011 (v právní moci 13.9.2011) uběhla doba 13 měsíců a 4 dny, tedy doba delší jednoho roku, po jejímž uplynutí zanikla odpovědnost žalobce za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Soud tedy musel konstatovat, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodováno o jeho rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 22.4.2011, bylo vydáno až 9.9.2011 a nabylo právní moci

13.9.2011, tedy až po zániku odpovědnosti žalobce za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Za takovéto situace již nebyl žalovaný oprávněn rozhodnout o rozkladu žalobce tak, jak ve svém rozhodnutí ze dne 9.9.2011 rozhodl, neboť již zanikla žalobcova odpovědnost za přestupek. Jen pro úplnost soud dodává, že svým postupem správní orgán I.stupně porušil též ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť i když nařídil ústní jednání ve věci přestupku žalobce na den 15.3.2011, jednání v tento den nemohlo proběhnout, neboť nebyla dosud pravomocně vyřešena námitka žalobce o podjatosti úředních osob (pracovníků žalovaného), kteří ve věci v řízení před správním orgánem I. stupně o přestupku žalobce rozhodovali. K vyřešení otázky podjatosti pracovníků žalovaného došlo s konečnou platností až 14.7.2011, správní orgán I. stupně měl tedy, pokud se týká jednání, buď vyčkat, až námitka žalobce na podjatost úředních osob (pracovníků žalovaného), bude s končnou platností vyřešena, a buď tedy nařídít ústní jednání ve věci až po vyřešení této otázky, tedy po 14.7.2011, nebo rozhodnout s končnou platností o námitce žalobce o podjatosti úředních osob dříve a po vyřešení této otázky ústní jednání nařídít. Jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 4 As 4/2007 a 7 As 28/2009, z ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. vyplývá, že o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání vždy a každé jednání o přestupku v I. stupni je třeba nařizovat. Aby však jednání ve věci přestupku mohlo proběhnout, musí být splněny veškeré podmínky pro jeho průběh, aby proběhlo řádně. I když žalobce byl k jednání nařízenému na den 15.3.2011 obeslán a k němu se nedostavil, nemohlo jednání za nepřítomnosti žalobce proběhnout, neboť nebyla vyřešena námitka žalobce o podjatosti úředních osob podílejících se na řízení ve věci přestupku, o čemž však bylo rozhodnuto pravomocně až 14.7.2011. Jen na okraj soud upozorňuje, že námitky žalobce, že rozdáváním nosičů CD pouze realizoval svá ústavní práva dle článku 96 odst. 2 Ústavy ČR, článku 6, 17 a 38 Listiny základních práv a svobod, neboť článek 96 odst. 2 Ústavy ČR pouze zakotvuje, že jednání před soudem je ústní a veřejné, tedy veřejné je až v poslední fázi trestního řízení, a to v řízení před soudem. Článek 6 Listiny základních práv a svobod pouze upravuje právo na život, článek 38 odst. 2 Listiny pak zakotvuje, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně. Veřejné projednání věci znamená veřejné soudní jednání, které je až konečnou fází trestního stíhání a nedopadá tak na celé trestní řízení, zejména řízení přípravné. Stejně tak i odkaz na článek 17 Listiny, tedy na právo na informace, je omezen § 8a odst. 1 tr. řádu, který stanoví mlčenlivost o informacích, o kterých se dozvěděla oprávněná osoba při nahlížení do trestního spisu dle § 65 odst. 1 tr. řádu. Povinnost mlčenlivosti o informacích, které zjistila oprávněná osoba při nahlížení do trestního spisu dle § 65 odst. 1 tr. řádu, vyplývá přímo ze zákona, a to z ust. § 8a odst. 1 tr. řádu (zákona č. 141/1961 Sb.) mlčenlivosti o informacích, které se při studiu trestního spisu dozvěděl. Žalobce se sice svým jednáním dopustil přestupku tím, že rozdával nosiče CD jak na středních školách ve Vyškově, tak Stolařství Procházka, které obsahovaly mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR z 14.8.2009 o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu sp. zn. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~, kdy tento záznam obsahoval osobní údaje ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~, ~~XXXX XXXXX~~ v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště, a další popis zásahu Policie ČR, nicméně o tomto jednání žalobce jakožto o přestupku dle ust. § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., rozhodl žalovaný až po zániku odpovědnosti žalobce za přestupek dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., tedy po uplynutí lhůty, ve které lze přestupek projednat, kdy však o přestupku žalobce s končnou platností rozhodl až rozhodnutím z 9.9.2011, které nabylo právní moci 13.9.2011. I po nezapočítání doby, po kterou bylo vedeno trestní řízení pro tentýž skutek proti žalobci dle § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., t. j. doby od zahájení trestního řízení 30.3.2010 usnesením Policie ČR až do skončení trestního řízení rozhodnutím Krajského soudu v Brně 30.11.2010 o postoupení věci žalovanému k řízení, uplynulo od spáchání skutku žalobcem 8.12.2009 do zahájení trestního řízení 30.3.2010 tři měsíce a 21 dnů, a od skončení

trestního řízení 30.11.2010 do právní moci konečného rozhodnutí ve věci přestupku žalobce 13.9.2011, devět měsíců a 13 dnů. Celkem tedy 13 měsíců 4 dny, t.j. doba delší než doba uvedená v § odst. 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. (12 měsíců), jejíž uplynutím zaniká trestní odpovědnost žalobce za přestupek. Z tohoto důvodu nezbylo soudu nic jiného, než z důvodu zániku odpovědnosti žalobce za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. rozhodnutí žalovaného ze dne 9.9.2011 č.j. SPR-0156/11-46 zrušit, a proto rozhodl dle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku.

Dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem soudu, a to, že již v době rozhodování žalovaného o rozkladu žalobce zanikla jeho odpovědnost za přestupek dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve sporu úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly právním zastoupením, kdy odměna za zastupování z úkonu dle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. činí 2.100,- Kč, za dva úkony se jedná o částku 4.200,- Kč, k této částce je nutno připočítat dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky náhradu věcných nákladů, které činí z úkonu 300,- Kč, za dva úkony se jedná o částku 600,- Kč. Celkem odměna za zastupování žalobce činí 4.800,- Kč (4.200,- + 600,-), tuto částku je pak nutno navýšit o 20 %, neboť zástupce žalobce dle osvědčení o registraci plátce daně Finančního úřadu Praha 1 ze dne 4.3.2008 je plátcem DPH. Navýšení o 20 % činí 96,- Kč, takže odměna za zastupování činí celkem 5.760,- Kč (4.800,- + 960,-). K této částce je pak nutno připočítat ještě zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč, takže celkové náklady řízení žalobce činí 8.760,- Kč a tato částka byla žalobci přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Kasační stížnost nemá odkladný účinek.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 15. února 2012

Mgr. Jiří Tichý v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová

Košilka podání

Věc: 2A 24/2011-34-39 -34 rozsudek z 15.2.2012 15/3

Věc podrobně:

Odesílatel: Městský soud v Praze, Spálená 6/2, 12000 Praha

Značka odesílatele: 2A 24/2011-34-39

Datum podání: 15.02.2012

